

Het Christendom heeft, via het Jodendom, veel te danken aan Zuid-Azië.

De eerste regels, wetten, zijn ontstaan in de Ganges-vallei en ook in de streek van de monding van Eufraat en Tigris. Men had daar goden en godinnen, zoals overal, maar een godsdienst is niet in de eerste plaats een geloof, maar is gebaseerd op wetten, is een reeks van wetten, verbonden aan een geloofservaring. Zo was het in Uruk, waar de voorvaders van Abraham vandaan kwamen. Zo werd de maan aangebeden in Ur en in vele havensteden aan de Indische Oceaan.

Daarbij kwam de heldenverering. Iedere godsdienst kent zijn helden of martelaren en, wanneer dat later op één persoon geconcentreerd wordt, gaan voorouders en legendarische figuren in de wetmatigheid van de godsdienst een grote rol spelen.

In de Veda's vindt men vele raadgevingen en wetten, maar vooral helden, die onderling conflicten hebben en geestelijke leiders die door hogere krachten geleid worden; historische ervaringen gaan ook een rol spelen.

De basis van het Hindoeïsme is niet alleen de godenwereld met de vier hoofdgoden en vele lagere goden, waarboven het Brahman staat, de Levende Adem. Dit wordt weerspiegeld in de vier standen van de mensen (kasten) de priesters (brahmanen), krijgers, kooplieden en boeren. Zoals de goden niet steeds naar de mensen kijken, maar Brahma, Vischnu en Shiva elkaar afwisselen, zo wisselen ook de kasten elkaar af - een magische denkwijze : zo boven - zo beneden - veel concreter uitgewerkt dan in de Hermetische leer. De Hindoe's geloven in specialisatie in goden en godinnen voor iedere functie van het leven.

Belangrijke grote goden moet je te vriend houden, maar men wijdt zich aan speciale goden - voor wie men een speciale leefwijze volgt - om bepaalde dingen te bereiken. Zo kende men, al vóór de tijd van het Christendom, ruim 5000 verschillende disciplines, gewijd aan meer dan 3000 goden; het is te vergelijken met de heiligen voor iedere functie van het Middeleeuwse Christendom - dat zich echter reeds in het Jodendom ontwikkelde met engelen als "generaal" als "boodschapper", als "uitkijk" om bepaalde dingen te signaleren er is iemand, die op een bepaalde manier kan ingrijpen.

Het geloof in reïncarnatie is + 2700 jaar oud, het is dus niet in het begin aanwezig. De mens ontmoet voortdurend bekende uitstralingen in een dier, in een mens. Het herkennen hiervan was zeer belangrijk en leidde op den duur tot de leer van de reïncarnatie.

Ook in het Jodendom en Christendom is sprake van personen, die ten hemel varen en terugkeren, zo ook in bepaalde richtingen van de Islam, in het Boeddhisme, in de filosofie van China en Japan. De Indische filosofie heeft bepaalde Kerkvaders, o.m. Ambrosius, beïnvloed, ook de Griekse filosofen. De bibliotheek van Alexandrië bevatte hoofdzakelijk Aziatische geschriften.

Het Hindoeïsme is een godsdienst voor de eenvoudigen. Iedereen kan een "huisgod" hebben, die hij bijzonder vereert. Ieder kan een klein tempeltje in huis of tuin hebben voor deva's en devi's, de heel kleine goden en godinnen, die je altijd dichtbij kunt hebben, wat aan een behoefte van de mens voldoet. Daarbij vindt men het leven niet zo belangrijk. Het is een kringloop. Nu ben ik arm geboren, morgen ben ik misschien een brahmaan; als ik het nu verkeerd doe wordt ik misschien de os, die moet ploegen.

Dit denkbeeld bepaalt de Hindoe-filosofie; men heeft wel begrip voor elkaar, maar anders dan hier. Ieder dient op zijn eigen plaats zo goed mogelijk te leven, maar is niet verantwoordelijk voor de leden van andere kasten. De hogere kasten moet je te vriend houden, de lager zijn er om te te dienen - dat is de wet van mijn kaste en van mijn bestaan.

Weldadigheid voor armen is meer een offer aan een bepaalde god dan een verplichting voor mijzelf.

Iedereen kan zijn eigen weg gaan. De steden staan vol tempels, allen naast elkaar. Er is echter geen concurrentie tussen de goden, want ze zijn één wereld, één geheel.....de god is ook geïncarneerd. Als mens zoek je, desnoods met hulp van een astroloog, de god bij wie je in deze incarnatie voelt te passen, maar daardoor sta je veel verder van de Absolute Godheid af. Dit komt sterk naar voren wanneer de Hindoe's zich tot een andere godsdienst bekeren. De katholieken b.v. zijn een eigen kaste gaan vormen, die boven de andere wil staan; alles wat ze voor anderen doen is omdat het voor het geloof noodzakelijk is en óók voor het "verzamelen van verdienste", iets, dat in het Hindoeïsme sterk naar voren komt.

De eredienst is magisch; de beelden van de goden worden met zalven of boter ingesmeerd, er wordt saffraanrijst of vruchten neergezet, wierook gebrand - een gebruik dat van hier uit zich overal verspreid heeft. Ik leef en heb in mijn leven een bepaalde plaats (verg. de Chinese filosofie) en ik kan dus alles doen wat tot mijn kaste behoort - niet ~~as~~ erger dan zonder kaste - dus alléén - te zijn. Doe ik in mijn kaste mijn plicht en eer ik de goden die nú voor mij van betekenis zijn, dan kan ik in een hogere kaste reïncarneren en ik zal niet in een "lelijk" dier (konijn -stinkdier - vis) terecht komen; misschien wel in een tijger - een sterk, edel dier, of in een cobra, de naga, een geëerd dier. Als reïncarnatie vanzelfsprekend is, beschouwt men de dood als minder verschrikkelijk, vandaar de gewoonte van weduwenverbranding - soms gedwongen, soms vrijwillig aanvaard. Want de echtgenoten komen dan samen vrij en ze zullen samen reïncarneren, want je bent niet voor één, maar voor meerdere incarnaties gehuwd.

De filosofische achtergrond was het eigendom van de brahmanen; niet van de offerpriesters in de tempels - de grote denkers waren de wijzen, die zich terugtrekken en leefden voor studie en die anderen raad gaven.

I Alles wat men doet heeft gevolgen - een voor die tijd (* 1000 v.Chr.) diep inzicht. Alles wat ik doe, verandert mij, zo moet ik steeds veranderen - het wezen van de wereld is verandering. De Adem, waaruit de schepping voortkomt, is de enige onveranderlijke, de Adem, die ook kan terugnemen - want alles het leven van de mens en dat van de Kosmos is cyclisch. Leef zo, dat het voor je God aanvaardbaar is (citaat) "Hij die leeft als deel van zijn God en diens eigenschappen waar maakt op de wereld, zal door de God worden ontvangen en met hem verder gaan". De God die bij je hoort is de weg, die je in het leven gaat en die je bereikingen bepaald in het hiernamaals - iets dergelijks komt voor in het Christendom en in de Taoïstische filosofie.

II Men moet "rechtvaardig" zijn, d.w.z. de wil van de God in mij waarmaken, zodanig dat mijn leven een voortdurend offer aan de God wordt.

Daarom is er geen verweer tegen geweld, als ik als krijger geboren wordt, zo is dit de wil van de Krachten die mij voortvoeren op mijn weg, want als ik aan het zwaard ten onder ga zal ik slechts verrijzen in een betere gedaante.

III (citaat) "Alle krachten van de natuur zijn één. Sedert de wereldzee gekarnd werd en Indra het gif tot zich heeft genomen is er een eenheid ontstaan, die niet verbroken kan worden. Wanneer er in de mens begrip is voor de eenheid, zal niets hem die eenheid ontzeggen.

Dit wordt b.v. gebruikt bij de rituele slangenbezwinging, wanneer men iets als gelijkwaardig aanvaardt, zonder angst, dan zal men als zodanig, als gelijke, aanvaard worden.

IV Het Hindoeïsme heeft veel pantheïstische trekken: alles is beziel. (citaat) "Wanneer de Adem terugkeert (= het Heelal wordt uitgedoofd) zijn er die beseffen: "Ik ben" En in hun besef kunnen ze kiezen: ingaan met de Adem (= terugkeren tot de Oerkracht) of zichzelf zijn. Zo één van hen zegt: "Ik ben", zo is er Licht. En zeggende: "Ik ben", brengt hij uit zichzelf voort. Al wat is in de nieuwe Eva is deel van zijn wezen. Toch is hij niet de grootste, want de groten zijn zij, die ingaan met de Adem tot het onbegrepen. Maar zij die terugkeren, zij delen zichzelf op in een geheel van waarden en krachten. En waar wij ook zijn en wat wij ook aanschouwen, wij aanschouwen hen die zeggen "Ik ben Brahma geworden voor de lopende Era".

Er wordt dus onderscheid gemaakt tussen degenen, die zich bewust zijn, Licht in zichzelf dragen en zich gaan uiten en degenen die dit niet doen. Iedereen heeft het recht zich terug te trekken, dit is typisch voor het Hindoeïsme en voor de vele fakirs, sadhu's en kluizenaars die nu nog voorkomen. Zegt men: "Ik ben" - dan kan men zich losmaken van de gehele maatschappij, maar niet van de Kracht, waarmee men verbonden is, niet van Brahma of van de delen van Brahma waardoor men gemaakt is tot wat men is.

De zo ontstane situatie is kenmerkend voor de invloed die over de gehele wereld is uitgestraald. Hoewel de Boeddha een eigen leer brengt, heeft het Boeddhisme zelf weer een deel van de denkwijze en regels en gezag van het Hindoeïsme overgenomen, Zoals ook de Christelijke leer, die eigenlijk los staat van het Judoïsme, er toch als godsdienst weer op teruggrijpt om er gezag aan te ontleen. Er zijn talloze Hindoe-secten; bv de verering van Doerga (= Kali) door de "wurgers", die zo onbloedige offers brengen aan hun bloedige godin - behalve van de bloedige offers in de Tempels zelf; dan werd iedereen met het bloed van het slachtoffer gemerkt als teken voor het behoren tot de groep. Maar deze godin van vernietiging is óók de bruid, godin van de vruchtbaarheid en de geboorte. Deze tweeledigheid is vaak verwarrend, zoals b.v. ook bij Shiva, die van zijn getrouwen soms "het oordeel van de messen" vraagt; degenen die niet verwond raakte bij het gaan langs de weg met de messen was echter niet alleen van alle blaam gezuiverd, maar werd tevens geëerd als een uitverkorene van de God.

Uit het Hindoeïsme zijn veel scholen voortgekomen

Toen prins Siddharta, die de Boeddha zou worden, naar de bergen vluchtte ontmoette hij tovenaars, kluizenaars en wijzen - van allen leerde hij iets tot hij onder de Bodhi-boom de Verlichting bereikte. Er wordt echter niet precies aangeduid, wat voor mensen hij ontmoette..... Achter de Hindoe-wereld verschuilt zich n.l. zeer oude occulte kennis en de gehele godenleer grijpt terug op de erkenning van samenhangen in de kosmische wereld, die in de Oerkracht ontstaat en alle sferen omvat. De bekendste van de geheimscholen zijn die van de Ankh en die van de Tempel van de Wereld; dit zijn geen "inwijdingspaden (zoals de theosofen ze soms noemen) maar bepaalde scholingen met eigen systeem en denken waarvan men, via de invloedrijke ingewijden, automatisch iets in eigen denken opnam. Zo vindt men in de "Soerah van de Koe" uit de Koran opvattingen ook over de vrouw, die overgenomen zijn uit de Hindoeese Kama Soetra, een geschrift, dat niets anders is dan een omschrijving van de mogelijkheden en van de verplichtingen van de mensen onderling. De "broeders" van zo'n genootschap - hoewel ook de vrouwen een eigen waardigheid binnen zo'n gemeenschap hebben - hebben een, vaak wat afgelegen dorp met een eigen levens-discipline - het is te vergelijken met een ashram, hoewel niet geheel. Op bepaalde tijden worden er door gedachtenconcentratie contacten gemaakt, waarbij - naar men zegt - "de goden wandelen op aarde". De gemeenschap gaat steeds uit van een bepaald thema, b.v. dat van de lotus: eerst verstoort zij het rijk der vissen - wij wortelen in de modder van de materie; aan het wateroppervlak bloeit ze - ons geestelijk besef is de bloemknop die pas openbarst als wij ons los kunnen maken van de materie; en de bloem verkrijgt pas haar schoonheid in het volle licht - dan bevrijdt de ziel zich van haar gebondenheden en treedt de wereld van het Licht binnen.

Deze werelden van het Licht worden weer onderverdeeld in die van het maanlicht - soms ook die van het sterrenlicht - en die van het zonlicht. Degene, die deze bewustwording, ontplooiing, heeft doorgemaakt, heeft niet meer in stoffelijke vorm terug te keren.

(citaat) "Want hij, die de Lotus ontstijgt, keert slechts terug waar hij wenst en zolang hij wenst, Want hij zal werken om het totale besef te verkrijgen, maar hij zal niet ondergaan in de dwang van de vormen, die voor hem bestaan" Er is dus een weg (hier is een parallel te vinden in het Christendom b.v. bij Augustinus, via de Grieken door het Oosten beïnvloed) (citaat)

"De weg is deze: waar ge den meester aanvaardt, zult ge niets anders kennen. Waar ge de meester beseft, zult ge zelf denken. Daar waar ge begrepen hebt, zult ge zelf handelen. Eant ge zijt niet onderworpen aan Uw Meester dan door dat, wat hij meer is dan ge zelf zijt. Die deze weg volgt, volgt de weg naar de vrijheid".

"Laat alles achter U" zegt Jezus..... en volg Mij. Jezus vertelt echter méér over de weg, die leidt naar het Koninkrijk Gods en in U is".

"In mij" - zo zegt een van de Inwijdingsleringen" is de Vonk, het Licht van Brahman, waardoor de Adem de vorm van Brahma heeft gekregen. In dit Licht ken ik de Schepper, in de Schepper ken ik de schepping en mijzelf kennende als de schepping ben ik bevrijd van mijn beperkingen". Hier wordt dus gesproken van het "Koninkrijk Gods in U" zo vervlochten zijn Hindoeïsme en Christendom met elkaar. Eén school zegt: "Wanneer ge gekozen hebt, zo zult ge zelf verantwoordelijk zijn. Uw lasten zult ge zelf dragen en ge zult de lasten dragen die de Meester U te dragen geeft. Daarvoor zult ge leven uit zijn kracht, daardoor zult ge voortdurend gericht of bewust gemaakt worden door zijn gedachten". Het is een ruilsysteem, eigenlijk nog in veel ashrams in gebruik.

De bevrijding ligt niet in het aanvaarden van de Meester, maar in het aanvaarden van jezelf, als je jezelf gezien hebt door de ogen van de Meester. Dus: ik kan over mijzelf geen oordeel uitspreken - een hogere kracht oordeelt over mij (zo komen we tot het Laatste Oordeel).

(citaat:) "Eens zullen allen, die niet de Waarheid erkennen, uitdoven als een sintel, die vergaat in de as. Mij zij, die zichzelf kennen, zij ontlenu hun vuur niet aan wat rond hen is, zij dragen een licht in zich en niets zal hen doven, zelfs niet de wil van de Schepper of de "Adem van de Eeuwige".

Samenvattend: De basis van de inwijdingsleer in het Hindoeïsme is altijd zelf-erkenning geweest, maar daarnaast de erkenning van het zelf behoren tot een kracht en daardoor onderworpen zijn aan die kracht. Ik kan mij daar niet aan ontworstelen maar wel bewust worden van het geheel van die beheersende kracht en dan ben ik die kracht - en daardoor vrij.

Deze inwijdingsscholen waren zeer belangrijk voor de rest van de wereld. Jezus is op zijn reis naar Sinaï en verder (vóór zijn openbaar optreden in de synagoge op + 26 jarige leeftijd) in contact gekomen met een Hindoeïstisch inwijdingsklooster. Hij heeft - volgens de legende - "gekeken in de out van de wereld". Er wordt nl. verhaald van een put in een klooster, met water erin. Maar als een bewuste erin kijkt, ziet hij door het water heen tot het middelpunt van de aarde. dat wil zeggen de kracht en de betekenis van de aarde - ook te waarderen als de Steen der Wijzen. De boeddha heeft ook contact gehad met deze "School der Wijzen". Eerst doorliep hij de school der fakirs, waar men zichzelf leert beheersen; toen de school der tovenaars, waar men de materie en een deel van de wereld van de geest leert beheersen - maar het doel was toen nog niet bereikt. Tenslotte ging hij naar de School der Wijzen waar hij leerde dat het enige wat hij niet waarlijk kon beheersen zijn eigen innerlijk wezen was, maar dat het innerlijk wezen door absorptie onafhankelijk kan worden van de buitenwereld. Dit is ook de zin van de legende van de aanval op de Boeddha van Mara, de Boze, de demon. De Boeddha reageert niet op oorlogsgeweld, niet op aanbiedingen en niet op de verleiding door de dochters van Mara - hij is één met alles en kan dus niets meer aanvaarden of vrezen wat deel is van het geheel, want hijzelf is deel van het geheel.

Dit is de Verlichting en zo komt de Boeddha tot het beleven van de Totaliteit. Maar hoe komt men aan de legende van Jezus' beproeving in de woestijn? Niemand was erbij en Jezus heeft er nooit over gesproken. Maar men wist - zeker in de "groep van 70" wat inwijding is, nl. het onafhankelijk worden van hetgeen buiten je staat - honger (maar ik heb geen honger)- de lichaamsbeheersing van een fakir-rijdommen (maar ik bezit alle dingen, waarom zou ik dan bezittingen of een koninkrijk aanvaarden?). Waarom zou ik bepaalde daden doen om mijzelf te bewijzen als ik reeds deel ben van het geheel, dus mijzelf al bewezen heb? Dergelijke beproevingen horen ook thuis in de Hindoe-filosofie.

Een magier wilde de Chinese Wijze (Chin Soe?) zijn macht bewijzen en nam hem mee naar de Zwarte Draak onder de aarde. De magier beheerste de draak met zijn magische dolk, de Wijze zei: "Wat is deze draak anders dan ons beider droom?". -toen verdween de draak. De magier zei "gij zijt groter dan ik" de wijze antwoordde: "Ik ben niet groter ik ben slechts mijzelf. Toen riep de magier de hulp van de wijze in tegen een machtige demon, die veel last veroorzaakte. De wijze ging erheen maar deed niets terwijl het geweld van de demon om hem heen was. Toen kwam de reusachtige demon te voorschijn en zei: "Ik ben je meester". De wijze antwoordde lachend: "Hoe kun je, die deel van mijn gedachten bent, mijn meester zijn? Zo gaat het verhaal verder - steeds met dezelfde tendens. Het hindoeïsme, met zijn geheel eigen beleven en kennis en benadering van de godenwereld en menselijk bestaan, heeft geheimscholen voortgebracht, waar het ego tot Kosmisch Bewustzijn kon worden ontplooid. Deze scholen hebben een groot deel van de godsdienstige en filosofische ontwikkelingen in Azië, in delen van Afrika en in het Westen beïnvloed. Hun leer is mede bepalend geweest voor leven en werken van sommige profeten in Israel, voor de revolutie van Ichnaton in Egypte, voor het ontstaan van bepaalde inwijdingsscholen in Griekenland en er is een duidelijke invloed in het Westen.

Uit de vragen:

De "groep van 70" trok overal mee met Jezus en trok zich soms met Hem terug in de woestijn, waar hij magische ritens uitvoerde (zie het Evangelie van Thomas, van Simon en de Apocriefen van Beetha?). Het Christendom is dus niet zijn openbare leer, noch die van Paulus, maar in feite de daarachter liggende en verborgen leer. Deze leer had meer aanhangers in Noord-Afrika dan in Byzantium en Rome en is daardoor door de Kerk sterk op de achtergrond geschoven, ze leeft echter voort in bepaalde disciplinen, die later uit de geheimleer weer zijn opgenomen; zo heeft b.v. Ignatius van Loyola zijn innerlijke discipline tot éénwording (de basis van de Jezuiten-training) overgenomen van Afrikaanse kerkvaders.

Het essentiële verschil tussen Hindoeïsme en Boeddhisme.

In het Hindoeïsme is de mens afhankelijk van de goden, hoewel er een weg is om die goden a.h.w. in zichzelf te absorberen en zich zo te integreren.

Het Boeddhisme gaat uit van een levensdiscipline - tevens een mentale en emotionele training, waardoor een mens zonder scholing en a.h.w. zonder goden de bevrijding bewerkt. Zo wordt men steeds minder afhankelijk van krachten buiten zichzelf hetgeen resulteert in vrijheid, Nirvana. Je ontworstelt je als het ware aan de Asaha sferen door de waan te overwinnen.

In het Hindoeïsme ga je met de waan mee - ben je gebonden aan de god, die je in dit leven dirigeert - je bent gebonden aan het rad van incarnatie.

In het Boeddhisme kent men de incarnatie ook, maar niet als een onvermijdelijke noodzaak; hergeboorte komt slechts voort uit mijn eigen onvolkomenheden.

Her Boeddhisme vraagt naast zelfkennis een enorme zelfoverwinning.

Ieder moet zijn eigen weg zoeken; wie de werkelijkheid van het Christendom beleeft zal daardoor de Waarheid beleven - en dit kan even zo in het Hindoeïsme en Boeddhisme.

Hoewel er uiterlijke verschillen zijn, is er in essentie slechts één weg tot bevrijding van de mens, n.l. onthechting. Dan is de mens dus niet meer gebonden en hij kan niet meer beheerst worden; men vindt een eigen maatstaf, een weg van absolute eerlijkheid en absoluut mededogen. Dan plaatst een mens zich in een Kosmisch geheel dat ver boven het normaal-menselijke niveau staat - en het zich identificeren hiermee is Bevrijding.

Het is alleen belangrijk, dat ik nu besta.

De Christen zegt: in mij ligt het Koninkrijk Gods.

De Boeddhist : ik werk in mijzelve.

de Hindoe : ik vereenzelvig mijzelf (zo breng ik wat buiten mij is in mij).

De wegen verschillen niet veel, maar de mens moet het zelf doen.

(citaten:)" " Hij, die eten wil, moet beginnen zijn voedsel te kauwen, wie niet kauwen wil verhongert".

"Hij die de Waarheid zoekt moet gaan, waar hij de minste onwaarheid vermoedt".

"Hij die blijft wachten op de Waarheid, beseft haar niet, al omringt zij hem".

"Een ieder, die zoekt naar voleinding moet niet slechts zoeken met zijn verlangen, maar met zijn gehele wezen".

Het is niet mogelijk, alle facetten van het Hindoeïsme te belichten.

Daarom geef ik U een totaal-beeld en tevens een begrip voor de synthese van alle wijsheid in de mensheid, die slechts voert naar de Kosmische Waarheid, die de mens ook in zichzelf draagt en waarvan hij volledig deel kan zijn, wanneer hij ze aanvaardt en beseft.

Schone Woord

Verandering

Licht

Lotus

De verandering in de lotus ontstaat door de werking van het Licht - voor ons geldt precies hetzelfde.

Ik groei en weet niet wáár ik groei. Ik voel dat ik moet bloeien en ben nog in mijzelf besloten in eigen "ik". Ik zoek een nieuwe werkelijkheid. Ik spreek van Licht en ik misleid mijzelf, omdat ik denk het Licht te kennen, terwijl het buiten mij en rond mij werkt, mij stimuleert en prikkelt, mij dwingt tot ont-plooiën, tot een verandering, waarin mijn wezen zelf nog niet gelooft. Omdat ik meen als ik verander, wordt ik van de zin beroofd van mijn bestaan en eigen wezen.

Maar nu zoek ik in verandering het Licht van hogere Werkelijkheid, de lotus van het Zijn ontvouwt zich en geeft de schoonheid van de tijd door aan de tijdloosheid van werkelijkheden. Zo laat mij, veranderd onder het Licht, zoekend naar dat wat ik nog niet besef en wat in mij verborgen ligt, mij openen voor het bestaan en zo, gerijpt en toch bewust, buiten mijn begrenzing treden.